

Midnattsropet

Nr 3 • 1978 • Årg. 18 • Pris 3:—

Maranata • Du vår Herre kom!

Europas ödestimma

**PÅ DET FORNA
ROMARRIKETS**
grund samlar sig
idag Europas
nationer till en ny
oövervinnerlig trust.
Med total politisk
och ekonomisk makt
skall dess härskare
styra den yttersta
tidens människor.

Sid. 16—17

*Foto:
Per-Arne Imsen*

Rättsordningen, samhället och den kristne

Bibelstudium av Arne Imsen

Sid. 6—7

Jesus är uppstånden!

Av Axel R. Olsson

Sid. 12—13

Arbetarrörelsen och frikyrkan går samman?

Av Gustaf Jillker

□ Är det inte dags snart att förena arbetarrörelse och frikyrka i en gemensam kamp emot de nedbrytande krafterna i samhället?

Frikyrkofolket har fått en ny fråga att fundera över, en fråga som knappast någon tidigare vågat ställa så djärvt och rakt på sak. Och många har verkligen börjat undra vad som egentligen håller på att hända.

Saken har framstått ännu mer förvånande när man fått reda på att frågeställaren varit en känd författare och dramatiker, *Gunnar Ohrlander*, f.d. dr Gormander i Aftonbladet, med politiskt hemvist i den yttersta vänstern. Det var hans pjäs "Hoppets här" med premiär i Örebro i början av december, som väckte frågan och utlöste den intensiva debatten, bl.a. i socialdemokratiska Örebro-Kuriren.

I pjäsen och i boken med samma namn säger Gunnar Ohrlander att det idag är nödvändigt att skapa enhet mellan arbetare och frikyrka i kampen mot den ekonomiska krisens verkningar, mot drogmissbruket och för fred i världen och för skyddet av de demokratiska fri- och rättigheterna. Läget i världen är idag så oroväckande med demokratins hotande sönderfall och ett hotande storkrig i Europa, att de båda grupperna måste ta upp en diskussion med varandra och finna en gemensam lösning, menar Ohrlander.

I sitt sökande efter gemensamma värderingar har Ohrlander varit tvungen att gå till historien. Båda rörelserna var folkrörelser och proletära, konstaterar han. Folkväckelsen under 1800-talet var i själva verket en revolutionär rörelse, som klädd i religiösa termer riktade sig

mot den härskande klassen. Den var också den första stora demokratiska rörelsen i vårt land och kämpade för mötes- och yttrandefrihet.

Tyvärr skildes arbetarrörelsen och frikyrkorörelsen åt, säger Ohrlander. Arbetarrörelsen sköt fram kampen mot religionen och stötte bort frikyrkans folk. Samtidigt förvandlades frikyrkan sakta till en medelklasskyrka. I och med pingstväckelsen kulminerade angreppen mot arbetarna, säger Ohrlander. Men medelklassen i frikyrkan har dock i långa stycken en klar intressegemenskap med arbetarna, fortsätter Ohrlander och tror att det hårdnande klimatet kan leda till att de båda rörelserna åter finner varandra.

För skådespelarna i "Hoppets här" har pjäsen inneburit att man fått spela teater för en helt ny publik, vilket man uttryckt sin stora glädje inför. Så beställde t.ex. Frikyrkliga Studieförbundet en egen föreställning och debatterade innehållet efteråt.

Vid premiären hade man bådats upp en ganska namnkunnig panel för diskussion. Det var *Alf Ahlberg*, f.d. folkhögskolerektor, *Bernt Jonsson*, broderskapare och lokalradiochef i Uppsala, *Per Arne Axelsson*, producent vid Sveriges Radio i Örebro, *Sigfrid Deminger*, rektor vid Örebro Missionsskola och *Gunnar Ohrlander*, pjäsförfattaren själv.

Alla i panelen tackade författaren och uttryckte sin glädje över att man

Paneldebatt i Missionskyrkan, Lindesberg, om frikyrkan och arbetarrörelsen. Inbjudna var arbetarrörelsen, frikyrkan och intresserade. Ett 30-tal var intresserade.

äntligen fått mötas och diskutera. Sigfrid Deminger ansåg att pjäsen var en viktig historisk händelse. Han bekände att frikyrkan varit alldeles för upptagen av sig själv. Frikyrkan skulle behöva få mer inspiration från arbetarrörelsen för dess ideal. Vad skulle då arbetarrörelsen kunna få i utbyte? Jo, den upplevelse som finns i gudstjänsten, menade Deminger. Därför att det är något som varje människa måste få del av.

Bekännelse och vittnesbörd

Riksdagsmannen *Evert Svensson*, ordförande i Broderskapsrörelsen, fick ordet för ett "vittnesbörd". Han sade sig vara djupt gripen över att se pjäsen och hoppades också att detta var början till en ny gemensam diskussion. Att det en gång gick snett berodde på att handlarna växte sig starka i församlingarna och att de tog med sig sina politiska värderingar. De försköt det revolutionära i kristendomen.

När Evert Svensson sagt det reste sig en arbetare från LM-Eriksson-fabriken och undrade om det nu inte var dags för arbetarna att ta makten i frikyrkan igen.

Diskussionen tog dock aldrig någon fart. Det gick lika ordnat och städat till som på ett riktigt frikyrkomöte. I slutet reste sig hela församlingen och sjöng "De komma från öst och väst", så det dånade i lokalen. Efteråt undrade någon om de inte borde sjunga "Internationalen" också. Nästan ingen kunde verserna.

— Det var ett härligt möte, skrev en teaterrecensent dagen efter.

Ganska snart bröt det ut en häftig debatt i socialdemokratiska Örebro-Kuriren om frikyrkans samhällsengagemang. Krönikören *Lars Östman* startade med att förklara att i det praktiska arbetet kunde frikyrkan och arbetarrörelsen mycket väl mötas och frikyrkan bidra med ett känslomässigt engagemang. Hur detta skulle genomföras vållade dock Lars Östman visst huvudbry. Hur skulle det gå för kyrkan? Är inte för den huvuduppgiften att hjälpa fler till himlen? Kommer man verkligen att ha tid för att ta ställning till avskedanden, innerstadens trafikmiljö etc.? undrade han.

Visst finns det en mötesplats, menade *Per Arne Axelsson*, som svar på Lars Östmans fråga. Men både frikyrkan och arbetarrörelsen bär på en hel del barlast som hindrar dem att mötas. Frikyrkofolket har mera ivrat för att bli gudskännare än människokännare — Jesus kommer snart, är du redo o.s.v. — långt bort från människans egentliga problem. Men lika långt bort från människan är också den materialistiske socialisten, som utesluter anden och hoppet, menade Axelsson.

forts. sid. 11

Arne Imsen i debatt om kristendom och arbetarrörelse:

Församlingen bör bli ett idealsamhälle

Kristendom och arbetarrörelse är inget nytt tema. Många försök från båda håll att vinna varandra har gjorts genom åren, fastän frågeställningen aldrig tidigare ställts så konkret på sin spets som nu genom pjäsen "Hoppets här".

Våren 1975 var Arne Imsen inbjuden till en offentlig debatt i Bromma om kristendom och arbetarrörelse. Motståndare var Stig Hamring, broderskapare och Carl Gustaf Boethius, statskyrkoman, ordf. i RFSU och f.d. chefredaktör för Vår Kyrka.

Stig Hamring gick till skarp attack emot "osunda och förnuftsvidriga dogmer", som vider uppmärksamheten bort från det väsentligaste, dogmer såsom arvssynden, Jesu uppståndelse och tanken på världens snara undergång. Endast om arbetarrörelse och kristendom kan arbeta skuldra vid skuldra, kan vi ta nappatag mot kapitalism, miljöförstöring, utslagning, kulturkommersialism och kortsynt egoistisk välfärdspolitik, menade han.

Urkristen kommunism

På Hamrings påstående svarade *Arne Imsen*:

— Jag äger en fundamentalistisk bibeltro och därav en pessimistisk kultursyn och tror alltså inte på någon form av utveckling för jorden.

— Vi ser det angeläget att först och främst sätta in vårt arbete på den enskilda människans omvändelse och frälsning. Det stora problemet är nämligen synden. Problemet sitter inte i första hand i miljön eller samhällsstrukturen utan hos individen själv. Samhället kan aldrig förändras förrän individen förändrats.

Om Broderskapsrörelsen och KDS sade Imsen:

— Utan att ge sig in i politiskt gräl med dessa fraktioner bör väckelseförkunnarna avslöja deras falska varudeklarationer. Alla former av politiserad kristendom underminerar just genom sin sammanblandning Guds ords auktoritet. De berövar människan evigheten genom att i stället konstruera jor-

diska frihets- och lyckoideal.

— Vi tror på Jesu uppståndelse, men om den tron rationaliseras bort, vad finns då kvar? Ja, ett socialt evangelium, filosofi och ideer men absolut inte ett apostoliskt frälsningsbudskap.

— Jag vill betona att detta verkligen inte är det kortsiktiga utan det långsiktiga frälsningsprogrammet. Väckelsekristendomen motsätter sig inga förbättringar och är inte passiv i samhällsarbetet. Vi tror dock att det lyckoparadis man vill uppnå i samhället är en chimär. Församlingen bör bli ett idealsamhälle. Börjar vi i den kristna gruppen att praktisera Bergspredikan, kommer vi att ge världen det föredöme, som den så innerligt behöver.

— Så länge de kristna inte praktiserar Jesu lära i den egna gruppen, bör de verkligen inte kräva att samhället skall göra det. Låt oss praktisera Jesu lära i församlingen och genomföra den sanna kommunismen i den urkristna gemenskapens form. Då kommer alla klyftor att utraderas.

Det handlar om vår gudsbild

Carl Gustaf Boethius vände sig starkt emot denna syn och menade att väckelsekristendomen måste lära sig av den traditionella kyrkan och vara beredda att hjälpa människorna i deras materiella lidanden.

Arne Imsen svarade:

— Vad har väckelsekristendomen att lära av kyrkokristendomen? Det är ju alltid kyrkokristendomen som förfogat över resurserna. Det som skiljer oss åt är inte en politisk eller social fråga utan en teologisk fråga. Skillnaden ligger i gudsbilden, kristusbilden och människobilden.

— Det är då förnyelsen upphör som den levande kristendomen blir kyrkokristendom och förnuftsreligion. Då blir rörelse institution. Kyrkokristendomen söker sedan att med uppföstran, politik och med andra medel nå fram till det resultat, som är den levande kristendomens andrahandsverkningar.

Hotet från det totalitära samhället

Tal av Arne Imsen

Hur skall vi som kristna förhålla oss till det borgerliga samhället? Som kristna är det nödvändigt att ställa den frågan. Tyvärr samtalas det alltför lite bland oss i den frågan. Medvetandenivån har nämligen sjunkit katastrofalt på senare tid. De kristna har anmärkningsvärt lite kunskap om vad som är kristet och *varför* det är kristet. Orsaken ligger förmodligen i att det förekommer så lite metodisk undervisning i Guds ord. Tyngdpunkten i den kristna verksamheten tycks mera vara förlagd till ett antal yttre aktiviteter, som visserligen kan vara värdefulla men sedda i ett längre perspektiv måste betraktas som ganska perifera.

Låt oss t.ex. se på frikyrkans allt intimare samröre med staten! Vad vet vi om de konsekvenser som följer på att ta emot de generösa statsbidrag som erbjuds de kristna? Borde vi inte vara ivrigare att ta reda på vilka risker som kan följa? Är det självklart att alla bidragsformer är neutrala och inte förknippade med krav av moralisk eller religiös art?

Orsaken till min rädsla är att det finns en, som jag ser det, ganska allvarlig tendens i tiden. I de flesta sammanhang tycks man slå vakt om människans fysiska välbefinnande såsom inte bara något gott i största allmänhet utan också såsom något absolut nödvändigt. Vi finner det visserligen naturligt att samhället tar ett allt större ansvar för vår välfärd. Vad vi däremot inte tänker på, är att ansvaret samtidigt gradvis flyttas från det personliga och individuella planet till det institutionella och kollektiva. Därmed kommer också samhället att utöva en allt större kontroll över individerna och deras aktiviteter. Det gäller i fråga om religion, politik och alla former av mänskliga aktiviteter.

Fackföreningen

Situationen är faktiskt så allvarlig att den måste tvinga en väckelsekristen att ta ställning. Låt oss ta ett konkret exempel! Hur skall vi förhålla oss till fackföreningsrörelsen? Den tillämpar en kollektivanslutning, som har stora likheter med den som svenska kyrkan praktiserar. Kyrkans tillvägagångssätt att ansluta sina medlemmar har vi ju som ett fritt väckelsefolk redan tagit avstånd ifrån. Bör vi då inte göra på samma sätt med fackföreningsrekryteringsmetoder? Det har med våra grundvärderingar att göra.

Det har hävdats att fackföreningsrörelsen är religiöst neutral. Det stämmer inte. Ingen i fackföreningen kan förhålla sig neutral i religiösa frågor, inte ens om man enbart fungerar som passiv medlem. Solidariskt är alla med och ger bidrag till rörelsen. Det är medel som ofta används till att finansiera ting som uppenbarligen står i strid med Guds ord. Vilken inkonsekvens! Å ena sidan ber vi till Gud om väckelse. Sedan arbetar vi ihop medel till fackföreningsrörelsen, så att den i sin tur skall kunna neutralisera verkningarna av vårt arbete för Guds rike.

Det är klart att det i längden inte går att acceptera ett sådant förhållande. Är vi med i fackföreningen är vi tvungna att pröva frågan om vi inte måste lämna facket. I så fall måste vi också räkna med att förlora våra arbeten. Men vem har tänkt sig något annat? Att konsekvenserna av vår tro kanske sätter oss i en socialt problematisk situation, innebär väl inte att vi skall låta bli att ta dem.

Vi måste göra klart för oss, att om vi inte sätter upp en gräns för vår tolerans,

är vi snart inne i det totalitära systemet. Då är det för sent att protestera. Då har man redan tagit det märke, som enligt bibeln så småningom skall finnas på människornas panna och högra hand. Märket i pannan syftar på ideologin, den genomtänkta och i system satta universella antikristliga ideologin. Med den följer den nya världsordningen.

De flesta människorna har inte ideologin men däremot mönstret, vilket märket på handen syftar på. Många har det antikristliga handlingsmönstret utan att veta om det. Det är offer för en utveckling, som de inte haft någon möjlighet att genomskåda. Skall man undgå att fångas upp av utvecklingen, måste man redan på ett tidigt stadium ta upp kampen emot den.

Konsumtions-samhället

Låt oss vända våra blickar åt ett annat håll! Är det inte dags att även fråga vad det är för krafter som styr oss i vår konsumtion? Konsumtionen är verkligen inte någonting som kan lämnas utanför vår livsstil. Det är inte säkert att det i längden blir billigare med mycket rabatt och hög återbäring.

Förr kunde man från predikstolarna höra röster höjas mot konsumtionsföreningarna. De framställdes som en del av vilddjursmakten. Kooperationen ansågs ha med vilddjurets märke att göra. Idag är det ingen som utifrån bibeln tycks reagera mot det alltmer kommersialiserade livet. Vi tycks tvärtom helt ha sugits upp av konsumtionsamhället och förvandlats till hjälplösa offer för dess filosofi.

forts. sid. 13

Att gräva ner sitt pund

Av Stina Fridolfsson

"Ty det skall ske, likasom när en man, som ville fara utrikes kallade till sig sina tjänare och överlämnade åt dem sina ägodelar, åt en gav han fem pund, åt en annan två och åt en tredje ett pund, åt var och en efter hans förmåga, och for så utrikes. Strax gick då han som hade fått de fem punden bort och förvaltade dem så, att han med dem vann andra fem pund. Den som hade fått de två punden vann på samma sätt andra två. Men han som hade fått ett pund gick bort och grävde en grop i jorden och gömde där sin herres penningar.

En lång tid därefter kom tjänarnas herre hem och höll räkenskap med dem. Då trädde den fram, som hade fått de fem punden, och bar fram andra fem pund och sade: "Herre, du överlämnade åt mig fem pund, se,

andra fem pund har jag vunnit". Hans herre svarade honom: "Rätt så, du gode och trogne tjänare. När du var satt över det som ringa är, var du trogen, jag skall sätta dig över mycket. Gå in i din herres glädje".

Så trädde ock den fram som hade fått de två punden, och sade: "Herre, du överlämnade åt mig två pund, se, andra två pund har jag vunnit". Hans herre svarade honom: "Rätt så, du gode och trogne tjänare! När du var satt över det som ringa är, var du trogen, jag skall sätta dig över mycket. Gå in i din herres glädje".

Sedan trädde ock den fram, som hade fått ett pund, och sade: "Herre, jag hade lärt känna dig såsom en sträng man, som vill skörda, där du icke har sätt, och inbärga, där du icke har utstrött, och av fruktan för dig gick jag

bort och gömde ditt pund i jorden. Se, här har du, vad dig tillhör". Då svarade hans herre och sade till honom: "Du onde och late tjänare, du visste, att jag vill skörda, där jag icke har sätt, och inbärga, där jag icke har utstrött? Då borde du också hava satt in mina pengar i en bank, så att jag hade fått igen mitt med ränta, när jag kom hem. Tagen därför ifrån honom hans pund och given det åt den som har de tio punden. Ty var och en som har, åt honom skall varda givet, så att han får övernog, men den som icke har, från honom skall tagas också det han har. Och kasten den oduglige tjänaren ut i mörkret härutanför. "Där skall vara gårt och tandagnisslan". (Matt. 25:14-30).

Många gånger har jag läst berättelsen om de anförtrodda punden och hur tjänarna förvaltade dem. Och i hemlighet har jag blivit upprörd över hur den stackars tjänaren som fick hand om bara ett pund blev behandlad. Han grävde ner det i jorden för att säkert ha något att lämna tillbaka när han skulle göra räkenskap för sin stränge herre. Jag tyckte att hans herre handlade grymt och orättvist. Han kunde väl inte begära mer än att få tillbaka sitt pund? Men man vågar ju inte opponera sig högt. Det är ju Jesus som undervisar om det här.

Genom syndafallet, då satan lurade människan att äta av kunskapens träd på gott och ont, har vi blivit så inbiliska, att vi tror oss förstå vad som är rättfärdigt och gott, nästan bättre än Gud fader själv. Men Guds rättfärdighet är helig. Han bor i ett ljus dit ingen kan komma. Och ska vi få gemenskap med Gud, så måste det bli på hans förunderliga och underbara villkor. Han ger nämligen inte sin ära åt någon annan. Frälsningen är av nåd, genom Jesus Kristus, liksom också tjänsten. För människor är det omojligt att fylla Guds krav på helighet och rätt-

färdighet, men för Gud är allting möjligt.

Om Gud nöjt sig med våra jordiska rättvisekrav, då hade vi kunnat engagera oss i humanitärt, filantropiskt arbete och klarat oss med att försöka göra rätt mot var man. Men Gud nöjer sig inte med att vi följer de ekonomiska och sociala rättfärdighetslagar som vi människor har gentemot varandra. Det visste även den tjänare som sedan benämndes ond och lat. Men han förvanskade sin herres höga krav och ideal, och serverade dem som en dold anklagelse mot sin herre: — Herre, jag hade lärt känna dig såsom en sträng man, som vill skörda, där du icke har sätt, och inbärga, där du icke har utstrött, och av fruktan för dig gick jag bort och gömde ditt pund i jorden".

Man läser mellan raderna att han menar husbonden vara otidig, orättvis och hård. Och tjänade inte i kärlek. Nej. "Av fruktan för dig . . ."

Aldrig något till självändamål

Tjänaren blev dömd genom sina egna ord. Han visste att det inte räckte

med att gräva ned pundet i jorden. Gud ger oss inte gåvor till självändamål. Gud vill se att de förmeras, bär frukt för evigheten. Men om vi isolerar gåvan, hindrar förbindelsen med livskällan, näringsutflödet från vår Herre, så blir det som var givet till liv i stället till förbannelse och död.

"Om någon förliver i mig och jag i honom, så bär han mycket frukt, ty mig förutan kunnen I intet göra".

Vi är mästare på att isolera oss och deformera de gåvor vi fått av Gud. I stället för att gå ut med frälsningens budskap, bygger vi kyrkor, med dyrbara, sakrala föremål, samlas där och markerar så distans till människor vi skulle betjäna med evangelium. Så dödar vi gåvan, andeutgjutelsen, väckelsen.

En kan sjunga, en annan skriva, en tredje tala, en fjärde ta sig an hjälplösa — åt var och en har en särskild gåva blivit given, efter hans förmåga. I stället för att förvalta dessa gåvor efter den uppfinningsrikedom som kärleken ger, och bli kanaler från rådgivaren till mänskligheten, så isolerar vi dem. Vi

forts. sid. 19

Den kristne och rättsordningen

Predikan av Arne Imsen, del I

All lag har sin upprinnelse i de tio budorden. Vi kan alltså inte bryta upp lagarna, om människor skall bli frälsta. Vår uppgift är inte att avsätta myndigheterna och i Jesu namn störta samhället. Rättsordningen är till för att skydda individerna.

Ändå kan vi ibland komma i kollision med lagar och normer. Men vi bryter inte då emot dem för att vi föraktar dem utan därför att vi vill nå människor med evangelium.

"Från dessa stycken hava somliga farit vilse och vänt sin håg till fåfängligt tal — människor, som vilja vara lärare i lagen, fastän de icke förstå ens vad de själva tala eller vad de ting äro, som de med sådan säkerhet orda om. Men vi veta, att lagen är god, om man nämligen brukar den, såsom lagen bör brukas".

1 Tim. 1:6-8

All lag har sin upprinnelse i de tio budorden. Där har vi grunden för all lagstiftande myndighet, och det är utifrån den man skall handla för att reglera mänskliga förhållanden.

Det finns en etisk lag och en juridisk. Den etiska är oskriven och finns i vårt samvete. Den juridiska lagen är skriven. Den har två dimensioner: en religiös och en social. Gränsen mellan dem är dock oskarp och går inte att bestämma.

Den sociala lagen har en stark religiös koppling. Vi kan inte bryta upp lagarna, om människor skall frälsas. Ändå finns det en hel serie regler som egentligen är i fiendskap mot den sanna rättsordningen i samhället. Men vår uppgift är inte att få bort dem utan i första hand fortplanta Jesu kärlek bland människorna. Skulle vi ändå komma i kollision med dessa regler bryter vi inte mot dem för att vi föraktar dem utan därför att vi vill evangelisera.

Vi kan ibland hamna i en mycket paradoxal situation, då lagens upprätthållare själva bryter lagen. Lagen har ju kommit till för att skydda den enskilde, och naturligtvis också samhället. Men lagen kan brukas på olika sätt, liksom missbrukas.

Det är motivet som avgör

När vi bedömer tillvaron, gör vi det utifrån väckelsekristen synpunkt. Men det är ingen allmän syn, och därför kan striden många gånger gälla mer andan än bokstaven. Lagens bokstav säger en sak. Genom praxis som utvecklats, kan dock lagen ha fått en annan innebörd. Det som gäller för tiden har då blivit norm. Lagens bokstav har fått ge vika för den anda som existerar i samhället. Vi skall dock inte i någon slags nitälskan bryta upp lagar och avsätta myndigheter och i Jesu Kristi namn störta samhället. Sådant är inte vår uppgift. Våra handlingar är alltid motiverade av att vi önskar nå människor med frälsningens evangelium.

"Men vi veta att lagen är god, om man nämligen brukar den, såsom lagen bör brukas, och om man förstår detta, att lagen är till icke för rättfärdiga människor, utan för dem som trotsa lag och myndighet, för ogudaktiga och syndare, oheliga och oandliga människor, fadermördare och modermördare, för mandräp, för dem som utöva otukt och onaturlig vållustsynd, för dem som äro människosäljare, lögnare, menedare eller något annat som strider mot den sunda läran — detta i enlighet med det evangelium om den salige Gudens härlighet, varmed jag har blivit betrodd".

1 Tim. 1:8-11

Den orättfärdiga människan är naturligtvis angelägen om att aldrig bli lag-sökt. Hon vill fortsätta i sin orättfärdighet utan att bli renderad något straff. Men vi verkar inte för en frihet som brottsliga människor ska kunna åberopa. Lagen är till för att bekämpa orättfärdigheten i alla sammanhang och upprätthålla en rättsordning som ger skydd åt människor. Låt oss inte ge rum för något hat, vare sig emot rättsordningen som finns eller mot människor som är satta att övervaka den. Vi skall inte vara med och underminera rättsgrunden.

Nödvändigt med rätta attityder

En kristen kommer, om han lever ett gudfrukligt liv, att hamna i många svåra situationer. Därför att han lever i rättfärdighet kan hans liv begränsas. Det är alltså inte hans sociala livsföring som gör det trångt för honom utan därför att han vill tjäna Jesus på en rättfärdig grund. Tillvaron som sådan är inte speciellt svår.

En kristen måste redan från början räkna med att han skall inta rätta attitytyder i alla situationer. Oberoende av under vilka förhållanden han lever, skall han utstråla tacksägelse, glädje, bön och åkallan. Inte kritik, knorriskhet eller elakhet utan tacksägelse för konung och all överhet. Han tackar också Gud för dem som missbrukar sina maktresurser och förföljer honom. Även om människor gör sig skyldiga till missbruk, finns i alla fall ett rätt bruk. Inte för deras

Lagen har kommit till för att skydda individen. Men lagen kan brukas på olika sätt, liksom missbrukas. En kristen måste därför från början inta rätta attityder. Inte för lagens missbruk kan han också förkasta det rätta bruket. Därför måste en kristen uppträda respektfullt mot alla slag av makthavare.

missbruks skull vill han också förkasta det rätta bruket. Han vet att bara genom tacksägelse, åkallan och förböner kan han åstadkomma en avgörande förändring i atmosfären. Förändringen består inte i första hand i ett reformerat samhälle. Också de enskilda överhetspersonerna är evighetsvarer som skall till himlen eller helvetet. Därför måste de bli frälsta. Då de möter oss, får de inte möta hat, förakt, överlägsenhet eller trots utan mildhet och hövskhet som är en frukt utav Anden.

Gud söker även makthavarna

Den kristnes uppgift här är att transformera ner himlens krafter och sprida ljuset, värmen, glädjen och sanningen. Han skall själv förkroppsliga allt detta i Guds väldiga och underbara kärlek.

"Sådant är gott och välbehagligt inför Gud, vår Frälsare, som vill att alla människor skola bli frälsta och komma till kunskap om sanningen".

1 Tim. 2:3-4

Gud vill att makthavarna skall bli frälsta liksom han vill att de förtryckta skall bli det. Om vi i vår tjänst kommer i kontakt med vakt- och makthavare på olika nivåer, skall vi inför dessa bära fram samma frimodiga budskap om Jesus Kristus. Vi skall föra med oss Kristi härlighet och välsignelse utan att uppträda nedsättande eller omdömeslöst.

Det finns en sak som är väldigt svår att attackera och det är menlösheten, särskilt den ifråga om ondska. När makt-havare eller rättsvårdare möter kristna människor som står anklagade som brottslingar, möter de en menlöshet som är fullständigt avväpnande. De känner med sig att dessa människor inte kan vara verkliga brottslingar. Menlösheten är sådan att myndigheter och poliser snarare känner sig uppfordrade att träda upp till den menlöses försvar.

Konungar och myndighetspersoner behöver också bli frälsta. Men det finns inte en Jesus för myndighetspersoner och en annan för vanliga. Det finns bara en Jesus, som är medlare mellan Gud och människor. Vi måste bara se till att

vi inte i köttslig nitälskan ställer oss i vägen för dessa människor. Vi skall i stället träda åt sidan så att Jesus kan nå dem.

Menlösa i vårt framträdande

Vi har ett väldigt ansvar för alla människor och vi måste se till att vi inte genom trots, överlägsenhet eller själv-godhet hindrar människor att komma fram till Gud. Vi bör i stället vara menlösa, nästan vapenlösa så att inte människor, när vi träder fram, ser något stort eller märkvärdigt.

Jesus sade: "Jag sänder eder som får mitt ibland ulvar". Han sade inte: "Jag sänder eder som tigrar mitt ibland ulvar". Vi kan inte åberopa något mönster på hur vi i alla lägen skall handla. Många gånger begår vi fruktansvärda misstag. Vad som gör att vi trots allt klarar oss är att motivet är rent. Men för att vi slutligen skall uppnå målet, måste metoderna komma i harmoni med motivet. Vi skall ju inte bara uppnå effekter i folkhavet, utan vi skall ju frälsa människor.

Paulus talade om en hel del missförhållanden. Han nämnde människor som avvikit och kommit att personifiera något skadligt. Därvid talade han om nödvändigheten av att de kristna intog rätta attityder till myndigheterna. De kristna skulle inte mena att det ingick i deras mission att omstörta samhället.

Offer för den ande som är i världen

Då Paulus pekade på de missbruk som kunde förekomma, visade han att somliga myndighetspersoner använde lagen på ett felaktigt och tendensiöst sätt. Särskilt beträffande människor som blivit föremål för negativ offentlig uppmärksamhet, kunde de utnyttja sin maktställning och förfölja enskilda människor och grupper. Påverkade av opinionen och personliga värderingar kunde myndighetspersonerna som skall handha utredningar och rättsförfaranden bli oförmögna att på ett objektivt sätt behandla människorna och frågorna riktigt. Inte heller i sådana fall fick det fresta de kristna att förfalla till felaktiga handlingssätt. Förföljarna var bara offer för den ande som är verksam i världen. Oberoende av hur fräckt eller hur oriktigt de uppträder, så är det vår uppgift att vinna också dem för Kristus. Församlingen skall i alla lägen representera orättfärdighetens motpol.

Församlingen skall vara sanningens grundfäste och stödjepelare. Därvid kan församlingen heller inte gå ut och bekämpa orättfärdigheten i världen samtidigt som den låter orättfärdighet existera i församlingen på grund av falska lojaliteter och hänsyn.

forts. nästa nr.

När Maj-Christine började gå på pingstmöten blev det stor uppståndelse på redaktionen på Smålands Folkblad, där hon arbetade som journalist. När hon slutligen blev frälst var uppståndelsen bland journalistkollegerna ett faktum. Inför deras ögon förvandlades håll-igång-tjejen till en regelrätt evangelist bland fackföreningsfolk och tidningsmän.

Men Gud ville något annat med hennes liv. Efter ett par år på tidningen Dagens redaktion var det dags för nästa steg. Gud talade om för henne att hon skulle bli sjukvårdsbiträde. Redaktionschefen försökte "tala henne tillrätta" meddelst löfte om resor och andra förmåner om hon övergav den befängda tanken.

Men se, det går inte för sig att ändra på Guds planer. Inte ens för en redaktionschef på Dagen. I samma veva kom hon och hennes man till Ganla Bro i Stockholm. Där har de båda funnit sin uppgift. Hennes berättelse är ett bevis på Guds oändliga omsorg om den enskilda individen.

-Hörnu Maja, är det sant att du har blivit frälst?

Maj-Christine Ögren, nu MR:s medarbetare, berättar om hur hon i sitt arbete som journalist leddes in på frälsningens väg.

Stämningen var aningen skärrad på Smålands Folkblads lokalredaktion i Gislaved. Frågorna hängde i luften. Alla stirrade liksom lite generat på mej när jag kom in genom dörren. Så tog en av arbetskamraterna sats och frågade lite försynt: "Hörnu Maja, är det sant att du har börjat gå på möten i Pingstkyrkan? Du av alla människor?"

Jo, nog var det sant alltid. Jag hade börjat gå på möten i Pingstkyrkan. Och jag tyckte om det. Men uppståndelsen bland kollegerna var ett faktum. Maja, håll-igång-tjejen som alltid ställde upp, som aldrig missade ett party och som älskade att skriva tårdröpande "socialporreportage!" Skulle hon vara intresserad av att gå på pingstvännernas möten? Detta var fullkomligt ofattbart.

För mej, vilken all uppståndelse alltså gällde, var det också ofattbart. Allting hade börjat den lördagen jag fick ett jättetjockt brev. Utanpå stod det "Jesus lever" och en massa andra religiösa fraser. Jag hade aldrig någonsin tidigare fått ett dylikt brev och det var med stor förvåning jag öppnade det. Brevet var från en gammal kompis till mej. Vi hade arbetat tillsammans ett kort tag, men rätt som det var försvann han. Senare fick jag höra att han börjat knarka. Och nu hade alltså karln blivit frälst. Vilket konstigt ord (tyckte jag då). Tankarna gick genast till tråkiga predikningar och moralanter med knut och hatt. Men HAN av alla människor, hur kunde han ha gått på en sån grej

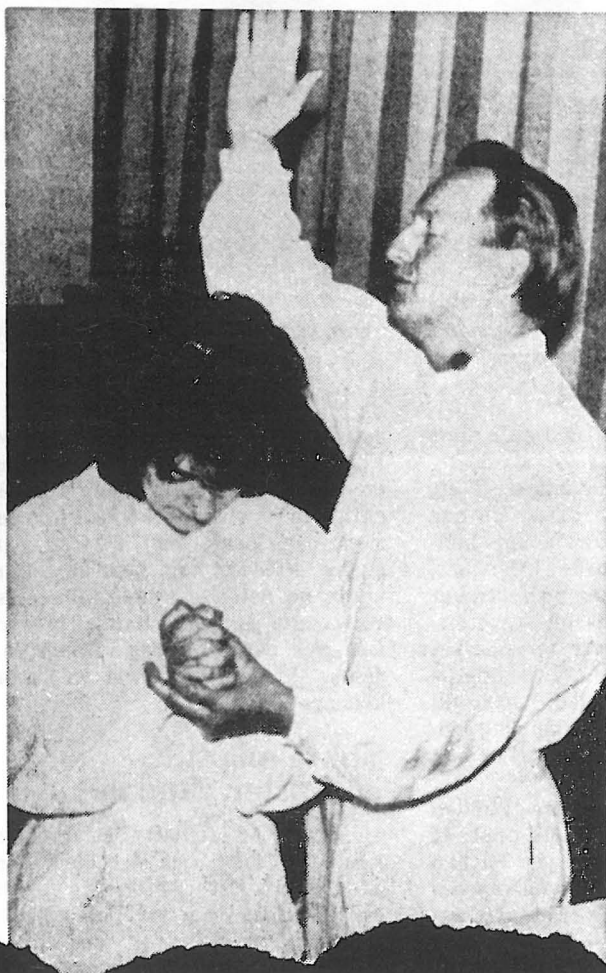
som att bli frälst. Då visste jag inte att han skulle bli den som så småningom skulle lära mej de första stapplande stegen på frälsningens väg.

Nåja, för att göra en lång historia kort så bestämde jag mej för att skriva om den här karln som hade blivit frälst. För ett faktum var att det som inte läkarna kunde göra det gjorde Jesus. Jag såg med egna ögon att människan var fullkomligt fri ifrån både knark, sprit och tobak. Men inte bara det. Gud hade tydligen också helat honom från en massa fysiska krämpor. Och det verkade som om hela hans liv var annorlunda.

Då brast något inom mig

Det första han sa till mej var: "Maja, vet du, jag tror Jesus kommer tillbaka snart". Vadå, ska Han komma tillbaka, frågade jag och kände hur jag blev tom i huvudet. Journalisten som skulle göra en smaskig grej till tidningens första sida kände till sin förskräckelse att det här var något som inte ens hon kunde värja sig för. Det blev så otroligt påträngande. Hjärtat snörptes ihop på något sätt och det var som om det fanns en tredje person närvarande i det rum vi satt och samtalade. Jag samlade raskt ihop mina grejor när jag kände tårarna välla upp innanför ögonlocken. Det här var ju inte riktigt klokt. Skulle jag låta mej påverkas av sånt tjafs som gamla sagor om Jesus. Jag fattade inte vad det var med

MAJ-CHRISTINE, 20 ÅR, JOURNALIST:

SÅ KÄNDES DET NÄR JAG BLEV FRÄLST...

— Det var som en elektrisk stöt gått igenom min kropp. Jag blev alldeles varm och ett lyckorus (som varar än i dag) kom över mig...

Så berättar Folkblads-journalisten Maj-Christine Eriksson om hur det kändes att bli frälst.

Det hände för ett par veckor sedan. I går döptes Maj-Christine, 20 år, i en kyrka i Gislaved

...

Maj-Christine Eriksson är en av många unga, moderna människor som fått en ny relation till begreppet "Jesus".

— För ett år sedan var jag Gudsförnekare, säger hon. Såg ner på frikyrkorna och deras "taktik". Jag rökte, drack sprit

och dansade som de flesta andra ungdomar. Tyckte jag var lycklig ibland...

— Men så träffade jag en ung människa, en f d narkoman, under ett reportage. Han berättade att hans religiösa upplevelser fått honom att börja ett nytt liv...

Sidan 4!

...och så här stod det i tidningen ...

mej. Så här hade jag aldrig reagerat tidigare. Ändå hade jag varit med om verkligt ruskiga saker som borde talat till mina sentimentala känslor. Trafikolyckor, familjebråk, tragedier av alla möjliga slag. Men det här var annorlunda. Jag vågade helt enkelt inte stan- na utan för tillbaka till redaktionen med en farlig fart.

Artikeln skulle publiceras i samband med att mannen döptes. Dophögtiden var hemsk. Jag visste inte var jag skulle göra av mej. När han stod där framme i den vita dopdräkten och talade om Jesus, precis som om de vore de allra bästa vänner, var det något som brast inom mej. Tårarna bara välle fram. Jag kunde inte göra någonting åt det. Det var som om en osynlig kraft fanns i den lilla möteslokalen. Men frälst, nej, det ville jag inte bli — inte än i alla fall...

men den kvällen slutade jag svära.

Efter den här händelsen började jag läsa lite kristna böcker som vänliga människor lånade mej. Det verkade faktiskt inte så insnöt som jag hade trott. Det var faktiskt riktigt intressant att läsa om kristna människors upplevelser och erfarenheter.

Men nöjeskarusellen fortsatte. Jag var lika ofta som förut tillsammans med mina vänner. Men dom tyckte säkerligen att jag var lite underlig. Får så fort jag fått ett par glas började jag prata om Gud, och det höll jag på med så länge festen varade. "Stackars Maja, hon har drabbats av religiösa grubblerier", tyckte många. Men det var då rakt inte frågan om några "religiösa grubblerier". Det var ett nytt liv som började spira inom mej, eller snarare ett hopp om ett nytt liv. Jag började längta efter renhet,

sanning och mål med det liv jag levde. Politiska aktiviteter var tomma. Tidningen, som hitintills hade varit mitt liv både dag och natt fick träda i bakgrunden inför detta nya som pockade på att få komma in i mitt hjärta.

Och så kom dagen...

Det var en lördag. Tillsammans med min pojkvän skulle jag gå på ett femtio-årskalas. Och det var inget femtioårskalas som helst. Gräddan av Smålands socitet var närvarande och stämningen blev framåt kvällen ganska hög. Maten var utsökt, spriten var ännu mer utsökt och alla var uppslupna. Men plötsligt äcklade det mej. Allt var smutsigt. Plötsligt såg jag hur grundlurad människan var. Allt det som var sant och riktigt ratade vi, men det smutsiga, det som

vänd!

”Frälsningen har fört mig in i ett djupt och rikt och meningsfullt liv”

forts. från föreg. sida

förstörde, hade vi upphöjt och gjort till något fint och riktigt.

Jag tänkte på nånting jag hade läst. Jesus hade visst sagt: ”Nu kommer denna världens furste, i mig finns intet som hör honom till”. Och då bestämde jag mej. Nu eller aldrig ska jag bli frälst. Resolut reste jag mej från bordet, hämtade min kappa och körde hem till en kristen kamrat. Nu ville jag bli frälst, förklarade jag. Vi bad tillsammans. Jag väntade på världens uppenbarelse, blix och dunder. Men ingenting sådant hände. Jesus var inte sån. Men sakta fylldes jag av en värme, kanske var det friden som fyllde mej. Friden som dom kristna så ofta talade om. ”Nu får du ta över Jesus”, bad jag. ”Vad har jag att förlora. Får jag dej så gör det inget om vännerna försvinner”.

Här skulle sannerligen inte smygkas!

Dagen efter gick jag på förmiddagsmöte i Pingstkyrkan. JAG VAR FRÄLST. Världen såg så annorlunda ut, tyckte jag. Det var som om jag såg med nya ögon. Mamma, pappa och brorsan höll på att få chocken direkt, men pappa tröstade sej med att det går väl över. Men sorry pappa, det går inte över, det blir bara ”värre”. Sedan blev jag nästan sårad när pingstpastorn frågade om jag inte ville lämna mej åt Gud. Va, syntes det inte att jag blivit frälst. Så köpte jag en dekal att fästa på min lilla folkvagn. På den stod det: ”Jesus died for you”. Och ett märke att sätta på kappan och där stod det: ”Jesus är vägen, sanningen och livet”. Här skulle sannerligen inte smygkas med att jag blivit frälst. Jag kände mej stolt över Jesus. Han hade ju givit mej ett nytt liv och det var fjärran för mej att skämmas över att jag blivit frälst. Tvärtom så framhöll jag det i varje sammanhang (till mina kollegors stora fasa och förskräckelse).

Det mest underliga var att ingen någonsin hånade mej för det som hade

Maj-Christine tillsammans med sin man Peter, som var den som fick leda Maj-Christine de första stegen på frälsningens väg.

hänt. Tvärtom. De som jag fasade mest för att träffa och vittna för visade sig vara de mest öppna. Jag måste ge ett slående exempel på just detta. En dag skulle jag bevaka en stor facklig kongress. Ordföranden skulle intervjuas. Han var en från politiker med otroligt vass tunga. Innan jag gick in i kongresslokalen flyttade jag över jesumärket från kappan till jumpern. Vi hälsade på varandra och jag såg hur han hajade till när han läste texten på märket. Jag väntade på reaktionen. Det kom ingen, men han såg väldigt konstig ut.

Vi hade mötts vid tidigare tillfällen och då hade jag verkligen inte uppträtt som en kristen, det visste jag. Så han måste ju fatta att det var något som hänt nyligen. Nåväl, lite trevande började jag ställa frågor till honom. Men han svarade knappast utan fortsatte att se konstig ut. Till slut sa jag: ”Vet du om att jag blivit kristen”. Sedan intog jag försvarsställning. Nu kommer det, tänkte jag. Men jag stänger öronen och tänker på Jesus, fortsatte jag tänka. Då upptäckte jag det. Karl n satt och hade tårar i ögonen.

Så berättade han att han också varit frälst för många, många år sedan. Och att det hade varit den bästa tiden i hans liv. Men sedan hade den fackliga kampen börjat intressera honom och nu befann han sej långt ifrån Gud. Jag lovade att bedja för honom. Innan vi skildes sa han: ”Socialismen eller någon annan slags ideologi kan aldrig ändra på det som måste ändras, nämligen människan. Det kan nog bara Jesus.”

Gång efter gång fick jag vara med om liknande saker. Människor som jag trodde var de mest fullfjädrade ateister öppnade sina hjärtan för mej och där fanns sår och smärta som bara Jesus kan göra något åt.

Jag var med på varenda möte i kyrkan. Och så fort pastorn förklarade att det var fria vittnesbörd så var jag tvun-

gen att gå fram och säga något om Jesus. För mej var det ofattbart att ungdomarna i församlingen kunde vara så likgiltiga inför vittnesbörd och evangelisation. Jag kände mej faktiskt ganska ensam efter ett tag. Och på tidningen hårdnade det. Jag kunde inte fortsätta skriva som jag gjort innan jag blev frälst. Det gick bara inte. Jag ville skriva om Jesus. Men det gick inte an i arbetarklassens språkrör.

Sökte mig till en kristen tidning

Så fick jag iden att söka arbete på en kristen tidning, och det blev Dagen i Stockholm. Där tjänstgjorde jag under ett par år. Visst var det roligt men ganska så meningslöst. Åtta till femjobb, och så lite möten ett par gånger i veckan. Men ingen glöd, ingen ideologi som drev mej framåt och som gav mej något verkligt att kämpa för. Jag blev något av en andlig fjärl som fladdrade omkring och letade efter den verkliga Jesus.

En gång ville jag skriva om världsligheten bland ungdomen i pingströrelsen. Men det gick då rakt inte. Det vore ju tråkigt att börja kritisera och kanske skrämman bort de ungdomar som stod med ena foten i församlingen och den andra i världen. Chefredaktören menade att det var bättre att de ägnade något av sitt intresse åt församlingen än att de var helt ute i världen. Jag tyckte precis tvärtom jag. Det var väl bättre att de fick gå ut i världen, då så kanske Jesus kunde göra något radikalt i deras liv när de tröttnade på världens nöjen.

Efter sådana händelser tyckte jag meningslösheten blev för stor. Ett värlav-lönat arbete, goda vänner att träffa och ha mysigt tillsammans med och kanske be lite — inte var väl det livet som Jesus hade kallat mej att leva?

Visst blev människor frälsta i kyrkan

— men till vilket liv då? Antingen var det Jesus som hade fel när han talade om försakelse, fattigdom och kors. Eller också var det mina vänner som hade fel när de levde liv i materialism och överflöd och samtidigt kallade sig kristna.

Jag började ifrågasätta en massa saker. Ska en kristen slösa bort pengar på restauranger, nöjesresor, TV och bilar? Nej, jag var övertygad om att hade Jesus levat nu så har han med avsky vänt sig ifrån allt detta. Man behöver inte ens vara kristen för att få dåligt samvete när man tänker på vårt överflöd i jämförelse med tredje världen. Man behöver inte ens vara kristen för att vilja leva ett liv i solidaritet med dessa väldiga folkskaror. Men när inte ens de kristna gör det, då måste det finnas ett grundfel någons stans.

Började som sjukvårdsbiträde

Till slut bestämde jag mej för att sluta på tidningen och börja som sjukvårdsbiträde. Det slog ned som en bomb på redaktionen. Redaktionschefen försökte vänligt, men bestämt att "tala mej tillrätta". Men det fanns ingen som kunde göra någonting åt det. Gud hade talat och därmed jämt. Att lönen skulle bli betydligt mindre och att statusen skulle försvinna bekymrade mej inte ett smack. Jag ville tjäna Jesus, inget annat.

Nu tackar jag Gud för tiden som sjukvårdsbiträde. Tänk att få ta hand om människor. Jag älskade "mina" gamla tanter, och jag tror kärleken var besvarad. Och så fick jag lära mej en massa nya saker: skura, tvätta, bära sopor, diska och mycket mer. Sådant var jag helt novis på, men jag kände hur jag sakta, men säkert, började känna mej som en människa insatt i ett mycket värdefullt sammanhang.

I samma veva kom jag i kontakt med Maranata. Min blivande man kom hem från England och vi började söka efter en sann kristen gemenskap i storstadens enorma utbud. En kväll var vi i Citykyrkan på möte. Där medverkade en amerikansk "förkunnare" som försökte "sälja" Jesus som man säljer dammsugare. Det var fruktansvärt att ingen reagerade. Inom mej grät jag.

Utanför kyrkan stod några ungdomar och delade ut handaffischer. Pastorn hade varnat oss för att ta emot något från dessa ungdomar. Men eftersom jag föredrar att använda det lilla jag har fått till hjärna ville jag inte låta mej dikteras utan tog emot ett traktat. Där stod: "Har du blivit smekt av religiösa underhållningsdemoner".

Och det var mitt i prick. För det var precis det vi hade blivit, även om inte jag njutit av smekningen. Med stort intresse läste vi vidare. Det handlade om radikal väckelsekristendom och intresset blev större ju mer vi läste. Peter, min blivande man sa att vi så snabbt som möjligt skulle gå och titta närmare på

Gamla Bro medan jag blev lite förskräckt när jag såg att det var Maranata som ungdomarna representerade. Men vi gick dit. Och där fick jag möta den Jesus som jag mötte den där lördagen när jag första gången bad en trevande bön. Jag såg syskon som med verklig hängivelse sjöng och prisade Gud. Enkla människor som hade övergivit allt för att följa Jesus. Jag kände hur det slog an en ton i mitt innersta. Men den där Arne Imsen som alla välmentade människor hade varnat mej för. Undrar hur han var egentligen. Vi beslöt oss för att samtala med honom.

Vi satt och samtalade en hel natt på församlingens "storfamiljshus" Johannelund. Där sopades en hel massa fördomar bort. Allt det som jag gått och tänkt på, sökt efter så länge fanns bara där helt plötsligt. Den så illa omtyckta Arne Imsen visade sej vara en människa vars like jag inte träffat under hela min tid som frälst. Hans ideal, mål, vision och funktion talade rätt in i hjärtat på mej. Här hade jag funnit människor som inte nöjde sig med "karismatiska" upplevelser, utan tog konkreta trossteg så gott som varje dag. Han presenterade storfamiljstanken, tankarna om skolsituationen (numera går flera maranatabarn i Pilgrimsskolan-hemundervisning), den kristna livsstilen, den sekulariserade kristenheten och mycket mer.

Nu bor vi i en storfamilj

Efter det flera timmar långa samtalet började jag hoppas på att vi kanske hade hittat syskon, som ingalunda var perfekta, men som var beredda att offra allt för att få ut det kristna budskapet. Det var inte tal om någon som helst övertalning, och förresten behövdes det inte. Efter att ha lyssnat till Arnes motiv och efter att ha sett dessa maranatasyskon både på möten och i vardagslivet visste jag att där hörde jag hemma. Det här hände på våren 1975. Då hade jag varit frälst i tre år. Och nu fick jag tillfälle att vara tillsammans med syskon som ville satsa på Jesus.

Hösten 1975 gifte jag mej på Gamla Bro. Nu bor vi i storfamilj min man och jag plus vår lilla son Mika, 1 år. Jag har "sjunkit" ännu längre ner på statusstegen, numera är jag hemmafru. Ett par dagar i veckan hjälper jag till på församlingens evangelisationscenter Gamla Bro. Då tar storfamiljens "andra" mamma hand om barnen. Daghem blir det inte fråga om.

Och tänk att jag är lycklig. Frälsningen har fört mej in i ett verkligt liv. Ett djupt, rikt och meningsfullt liv där jag känner hur jag växer till en hel och harmonisk människa för varje dag som går. Fast kämpigt är det, tack och lov. Att vara beroende av Gud i smått och stort är spännande, men ingalunda en dans på rosor. Men du, Han har inte svikit en enda gång!

forts. från sid. 3

HOPPETS HÄR . . .

Sigfrid Deminger gav sig också tidigt in i debatten. Han återkom till vad han hade sagt vid premiären, att han brottades med drag inom frikyrkligheten såsom en ibland aningslös koncentration omkring det "andliga" och "himniska". Det andliga har förträngt medvetandet om hur den här världen ser ut, hävdade Deminger. Det är därför frikyrkligheten behöver arbetarrörelsen. Deminger hoppades på ett fortsatt samtal för att undanröja alla psykologiska barriärer. Exempel på områden där frikyrka och arbetarrörelse kunde mötas ansåg Deminger vara ungdomsproblemen, alkoholskadorna, vårderna, kriminalvården, boendeformerna, synen på arbetet, alternativa företagsformer och den internationella solidariteten.

Pjäsen "Hoppets här" spelades på flera platser i länet och debatterades. Efter en föreställning i Lindesberg anordnade Missionsförsamlingen i staden ett estradsamtal om arbetarrörelse och frikyrka. *Filip Wärnsberg*, broderskapare, bekände att det varit mycket förlösande att konflikten mellan bönhus och Folkets hus äntligen blivit skildrad. Eftersom det handlar om två breda folkrörelser som försöker nå hela folket med sitt budskap, måste båda djupt rannsaka sig själva. Frikyrkan måste ställa frågan: "Hur skall vi förkunna evangelium så att *alla* hör det och så att det inte bara blir en liten grupp människor?" Det finns ju rörelser i samhället som har sin styrka i sin ensidighet. Men det är ju inget budskap för ett helt folk! Arbetarrörelsen å sin sida måste också fråga sig själva: "Vad kan vi lära av kristendomen?"

Vad väntar sig då arbetarrörelsen av frikyrkan? Skall frikyrkan gå ut på gatorna och demonstrera? frågade en frikyrkoman i panelen. Svaret lät dröja.

Representanten från arbetarrörelsen svarade så småningom att det fanns en sak som i framtiden måste tvinga frikyrkan och arbetarrörelsen att samarbeta och det var mot rovdriften av vår jord. Och sker samarbetet först på en punkt, fortsatte han, kan vi träna oss så att vi kan skaffa oss ännu större möjligheter senare.

Alla uttryckte till slut sin glädje över att de vågat ta steget och mötas. Det har skapat förutsättningar för en fortsättning, kanske i någon studiecirkel eller samtalsgrupp, föreslog missionspastorn.

— Men bara ni kan vänta med bönen tills vi kommit ut, sade arbetarrörelsens representant, innan alla bröt upp. Och frikyrkopastorerna log och nickade artigt.

JESUS KRISTUS ÄR

Av Axel R. Olsson, Storå

□ Jesu uppståndelse var förutsagd. Redan konung David, som också var profet (Apg. 2:30), förutsåg att Messias skulle lida korsdöden (Ps. 22:13-19). Så säger han också i Ps. 110:1: "HERREN sade till min Herre: Sätt Dig på min högra sida". David talar här i dessa profetord om Jesu uppståndelse och himmelsfärd. Petrus återger detta på den första pingstdagen (Apg. 2:25-35).

Profeten Jesaja beskriver i det 53:e kap. v. 2-11 Jesu försoningsdöd så detaljrikt, så man kunde tro att Jesaja var en samtida med Jesus. Men han levde flera hundra år tidigare än Jesus här på jorden. Jesaja säger också i kap. 53:11: "Av den vedermöda hans själ har utstått skall han se frukt och så bliva mättad", och vidare v. 12: "Därför skall jag tillskifta honom hans lott bland de många och med talrika skaror skall han få utskifta byte". För att detta skulle gå i fullbordan måste uppståndelse ske.

Jesus själv talade om sin uppståndelse

Jesus och tre av hans lärjungar var en gång på ett högt berg. Jesus bad och blev förvandlad inför dem. Mose och Elias, dessa två hädangångna profeter,

kom till dem. De hade ett mycket viktigt samtal med Jesus där på berget. Det står skrivet att de talade med Jesus om den bortgång, han skulle fullborda i Jerusalem (Matt. 17:1-8).

Vidare kom en röst från himlen. Fadern talade: "Denne är min älskade Son i vilken jag har funnit behag, hören honom". Petrus återger detta i 2 Petri brev 1 kap. v. 17. Det kom en röst från det högsta Majestätet. "Den rösten hörde vi själva komma från himmelen, när vi voro med honom på det heliga berget".

Efter denna märkliga upplevelse när de sedan gick ned från berget sade Jesus till sina lärjungar (Matt. 17 v. 9): "Omtalen icke för någon denna syn för-rän Människosonen har uppstått från de döda". När några skriftlärdar och fariseer begärde att få se något tecken av Jesus, svarade han dem, att inget annat tecken skulle givas dem är profeten Jonas tecken. "Ty likasom Jonas tre dagar och tre nätter var i den stora fiskens buk, så skall också Människosonen i tre dagar och tre nätter vara i jordens sköte".

Efter denna underbara upplevelse på berget omtalas i skrifterna (Matt. 17:22-23, Mark. 9:30-33) att Jesus talade med sina lärjungar men också om sin uppståndelse.

Sista aftonen före sin korsfästelse när de vandrade ut till Getsemane talade Jesus med dem om sin död och uppståndelse.

Uppståndelsen

I Mark. 16 kan vi läsa, att på första veckodagen var några kvinnor på väg till graven. Och de talade med varandra: "Vem skall åt oss vältra bort stenen från ingången till graven?" Det står att den var mycket stor. Men när de kom fram till graven fann de att stenen redan var bortvältrad. Vad hade skett nu? Jo, det hade blivit en stor jordbävning och en Herrens ängel hade stigit ned och vältrat bort stenen. Så uppväckte Fadern sin Son från de döda.

Men kvinnorna fick se mera. När de kom in i graven fick de se en ung man sitta där på högra sidan klädd i en vit fotsid klädnad. Och ängeln sade till dem: "Varen icke förskräckta. I söken Jesus från Nasaret, den korsfäste. Han är uppstånden, han är icke här. Se där är platsen där de lade honom. Men gån bort och sägen till hans lärjungar och särskilt till Petrus: Han skall före eder gå till Galileen, där skolen I får se honom".

Jesus hade troligen sagt till ängeln att han skulle stanna vid graven till dess kvinnorna kom och dessa skulle förmedla denna hälsning till hans lärjungar. Varför fick Petrus en särskild hälsning. Han var nog i djup nöd och vända. Han hade förnekat att han kände Jesus. Enligt Mark. 14:21 begynte han förbanna sig och svärja: "Jag känner icke den man I talen om". Och han gick ut och grät bitterligen (Luk. 22:62).

Det var nog förtvivlat mörkt i Petri själsliv. Men så kom kvinnorna och frambar hälsning från Jesus och de sade att ängeln hade sagt att särskilt Petrus skulle ha denna hälsning. Kanske det sprang upp en strimma av ljus i Petri själ. När Petrus fick höra att graven var tom, sprang Petrus och Johannes till graven. Men Johannes var mera snabbfotad än Petrus och kom först till graven men stannade utanför. Slutligen kom Petrus fram men så likt Petrus, som en handlingens man nöjde han sig ej med att stå utanför graven utan ville ha klart

Rut och Axel R. Olsson

UPPSTÅNDEN

besked hur saken förhöll sig. Han såg bindlarna som hade varit om Jesu kropp ligga där, men att duken som hade varit höljad över Jesu huvud låg på ett särskilt ställe, hopvecklad (ordning i Guds rike).

Den tomma graven var ett bevis på att Jesus var uppstånden men ännu starkare bevis skulle komma slag i slag. Det står i Apg. 1:3 att "för dem", alltså sina lärjungar, "hade han ock genom många säkra bevis tett sig såsom levande efter utståndet lidande, ty under fyrtio dagar lät han sig ses av dem och talade med dem om Guds rike".

Så omtalas på två ställen i N.T. att Petrus och Jesus hade ett sammanträffande på tu man hand samma dag Jesus uppstod från de döda. I 1 Kor. 15:5 står det att Jesus visade sig för Cefas och sedan för de tolv.

Det andra bibelstället som talar om denna sak är Luk. 24 där det omtalas att två lärjungar var på vandring uppståndelsedagen till en by Emmaus. De fick då sällskap med Jesus. När de kom fram till Emmaus nödgade de honom att gå med in i huset dit de skulle. När han bröt brödet med dem blev han igenkänd av dem, men då försvann han.

Detta blev så överväldigande för dessa två lärjungar, så de stannade ej längre i Emmaus utan det heter, att samma stund stod de upp och gick tillbaka till Jerusalem och fann där de elva församlade. Och när dessa två kom in där, sade de som var församlade: "Herren är verkligen uppstånden, och han har visat sig för Simon". Så visste ock dessa om detta. Petrus var ju också med ibland dem och kunde intyga att han hade träffat Jesus.

Dessa två bibelställen talar om detta möte Petrus hade med Jesus allena. Vad som då skedde dras en slöja över, men det är väl för oss alla klart att Petrus begrät sina synder och sin förnekelse och fick full syndaförlåtelse och upprättelse.

Medan de ännu samtalade härom vad som hade skett, stod Jesus mitt i bland dem och sade till dem: "Frid vare med eder!".

Sedan uppenbarade han sig för dem vid Tiberias sjö (Joh. 21). Det står i den 14:e v. att detta var tredje gången Jesus uppenbarade sig för sina lärjungar, sedan han hade uppstått från de döda.

Det finns ännu flera skriftställen om att Jesus visade sig för de sina. I 1 Kor. 15 v. 5 kan vi läsa det jag förut har nämnt, att "han visade sig för Cefas och sedan för de tolv. Därefter visade han sig för mer än femhundra bröder på en gång, av vilka de flesta ännu leva kvar, medan några äro avsomnade.

Därefter visade han sig för Jakob och sedan för alla apostlarna. Allra sist visade han sig också för mig, som är att likna vid ett ofullgånget foster. Ty jag är den ringaste bland apostlarna, ja, icke ens värdig att kallas apostel, jag som har förföljt Guds församling".

Betydelsen av Jesu uppståndelse

Om Jesus inte hade uppstått hade ingen frälsning varit möjlig (1 Kor. 15: 17-19). "Men om Kristus icke hade uppstått, så är eder tro förgäves, I ären då ännu kvar i edra synder. Då hava ju ock de gått förlorade, som hava avsomnat i Kristus. Om vi i detta livet hava i Kristus haft vårt hopp och därav intet bliver, då äro vi de mest ömkansvärda av alla människor". Men Paulus utbrister triumferande att Kristus har uppstått såsom förstlingen av de avsomnade.

Om Jesus inte hade uppstått hade ingen uppståndelse från de döda varit möjlig. Såsom döden kom genom en människa, så kom också genom en människa de dödas uppståndelse.

Den helige Ande hade inte blivit utgjuten. I G.T. hade den helige Ande givits åt profeter och vissa konungar, men nu skulle en ny tingens ordning inträda. Jesus hade sagt att han skulle bedja Fadern om en annan Hjälpare som för alltid skulle vara hos dem. Nu skulle alla som var tvagna i Lammets blod få den helige Ande.

När den helige Ande föll på pingstdagen, då visste Petrus varifrån detta kom. Han sade att det är Jesus som har "utgjutit detta som i här sen och hören".

Om Jesus ej hade uppstått hade det ej blivit någon himmelsfärd och ej något evigt liv i den kommande världen för all evighet.

Jesus är med kraft bevisad vara Guds Son, allt ifrån uppståndelsen från de döda (Rom. 1:4).

forts. från sid. 4

HOTET FRÅN ...

Makten idag ligger i andra händer än förr. Den absolutistiska modellen, som kyrkan tidigare stod för, är numera överförd på nya institutioner. Samhällets strukturer har inte ändrats, så att hotet från det totalitära systemet blivit mindre. Skulle vi ta upp kampen emot de företeelser, som kräver blind anpassning och vår lojalitet, skulle vi möta samma motstånd som en gång våra andliga fäder fick möta från kyrkan. Förmodligen skulle vi inte bli kastade i fängelse eller bli dragna på fångkärren genom byarna som de blev. Däremot är risken större att vi skulle bli föremål för psykiatrisk undersökning och dömda till någon form av vård.

Hur kan vi göra ett sådant påstående? Vi lever väl ändå i ett demokratiskt samhälle med mänskliga fri- och rättigheter! Låt oss då ställa frågan om vem som har frihet. Har läraren eller sjuksköterskan frihet? En kristen lärare som i första hand uppträder som ett Jesu vittne och i andra hand som pedagog, löper snart risk att bli suspenderad eller förtidspensionerad. Samma sak gäller för en sjuksköterska, som börjar vittna på sin arbetsplats om Jesus. Friheten är aldrig villkorslös.

Formell frihet

Ifråga om mötes- och religionsfrihet har utvecklingen idag nått ett mycket kritiskt skede. Formellt har vi mötes- och religionsfrihet. Vi skall dock inte glömma, att vi haft kvardröjande effekter från konventikelplakatets tid ända in på 1950-talet. Då först blev religionsfriheten grundlagsbefäst. Det ligger nära till hands att tro, att hade våra andliga fäder varit lika anpassningsbara och lojala som många kristna är idag, hade förmodligen varken baptister eller pingstvännar funnits till.

De första baptisterna, som döptes i vårt land, betraktades som brottslingar och landsförvisades. De bekämpade dock inte den orättfärdiga lagstiftningen genom att nöja sig med att författa protestskrivelser. De bekämpade lagen genom att trotsa den. Så småningom ledde det till att det skapades nya attityder till fri verksamhet. Opinionsändrade sig och de fria vännernas rätt att verka blev allmänt erkänd.

Formellt kan man ha frihet att verka. Samtidigt kan ändå denna frihet ha reellt kringskurits utav ett helt regelsystem, som gjort det omöjligt att verka. Det är en frihet utan värde.

forts. nästa nr.

Hela tillvaron vittnar om Guds makt och omsorg om individen

"Detta är den dag som HERREN har gjort: låtom oss på den fröjdas och vara glada". Ps. 118:24.

Det är underbart varje morgon man får vakna att kunna citera denna vers ur Psaltaren, och leva efter den. Börjar man dagen med att tacka Gud ser man hur många tacksägelseämnena man har. Att det även finns många böneämnena i varje människas liv är ju självklart, men dem får vi kasta på Jesus.

Jag har många gånger de sista åren tänkt på hur underbart det är att ha fått bli född, att få leva här på en av de minsta planeterna ett antal decennier, för att sedan få leva hos Jesus tillsammans med den frälsta skaran i *all evighet*. Tänk att få vila tryggt i Jesu sårmärkta händer varje sekund, hela vårt liv tills Jesus kommer på brusten sky för att hämta hem den blodtagna skaran.

Det är en kör som jag vill sätta som vägmärke för mitt liv: "Sätt mig i brand, Gud, ja, sätt mig i brand, Gud! Sätt mig i brand, Gud, och led mig Din väg! Bränn bort allt eget, ja bränn bort allt eget! Vad än det må kosta, jag betala det vill. Ty det finns skaror av dem som är bundna i synden, som är bundna av sjukdom, och de som väntar på Din kraft. Så sätt mig i brand, Gud, ja, sätt mig i brand, Gud, så skall det ske under och tecken — o Herre, jag tror!"

Frälst i tonåren

Jag tror att detta är varje sann lärjunges önskan, antingen man är ung eller äldre. Jag lämnade mig i Jesu händer redan som ung tonåring och jag har fått uppleva mycket av Guds kraft i mitt liv. Allt är bara nåd. Jag har aldrig saknat världens alla nöjen, jag har för det mesta haft så mycket glädje i Gud. Det står i Ps. 84:v. 5-8: "Saliga äro de som bo i ditt hus, de lova dig beständigt. Saliga äro de människor som i dig hava sin starkhet, de vilkas håg står till dina

Vittnesbörd av
Elsie Hjort, Örebro

vågar. När de vandra genom Tåredalen göra de den rik på källor och höstregnet höljer den med välsignelser. De gå från kraft till kraft, så träda de fram inför Gud på Sion".

Jag har alltid varit intresserad av astronomi, ända sedan jag gick i skolan. Ser man på hela det stora världsalltet med alla olika solsystem, så känner man sig ganska liten. Denna jord är ju en av de minsta planeterna i vårt solsystem. (Det finns ju också andra solsystem med andra solar än vår). Då jag gick i skolan, det är ganska länge sedan, fick man lära sig att atomen var det minsta av allt som fanns, vi fick också lära oss att den var odelbar. Nu har det ju visat sig att den inte är odelbar, utan att den kan klyvas, och att den då kan sätta en hel värld i brand, den kan förstöra hela vårt jordklot.

Tänk hur underbart att få vila tryggt i Jesu händer i allt detta kaos som råder omkring oss. Vi ser hur allt går mot sin upplösning, hur allt som sker i tiden stämmer överens med Guds eget ord och vi häpnar.

Tiden är så kort!

Ofta tänker jag: Kanske Jesus kommer så snart att jag inte behöver läggas i graven, så att jag inte behöver avkläddas denna förgängliga kropp utan får överkläddas, så att jag i stället får en oförgänglig kropp, en kropp som aldrig skall dö. Tänk hur underbart det blir att då få först och främst se Jesus, som burit våra sjukdomar och synder, och att få träffa alla de nära och kära som gått före, för att för alltid vara tillsammans i en evig lovprisning. Då man ser allt med evighetens perspektiv tycker man att de få årtionden man vistas här på denna jord är så kort tid emot evigheten. Då är kvintillioners ljusår som en droppe i havet i jämförelse med evigheten, ty den tar ju aldrig slut. Jag tycker att varje människa skulle se allt med evighetsperspektiv, gjorde de det skulle ingen våga leva utan Jesus. Jag beder varje dag att Gud skall sända en väckelse, så att människor vaknar upp. Jag beder varje dag för min stora släkt, som i stort går främmande för Gud, att de skall vakna ur sin sömn.

Det största här på jorden som kristen är ju att få vinna andra för Gud. Har man gjort den upplevelsen förstår man ju att ens liv härnere inte är meningslöst, man har räddat någon för evigheten. Hur fantastiskt stort är inte detta. Jag tänker på dem som får vinna många människor för Jesus och evigheten, hur lyckliga och glada de måste känna sig. Det står ju också att man skall så vid alla vatten. Ja, man har ju tillfällen var man går att tala med människor om Jesus.

"Malmköpingsveckan" 15-23 juli

Gud har skapat hela universum

Jag återkommer med astronomin.

Är man livet bevandrad då det gäller astronomi och kemi så vet man att elektronerna i en molekyl som omger atomkärnan går i exakt samma bana som hela stjärnsystemet. Detta är ett faktum. Vilken stor Gud har vi inte som skapat hela universum alltifrån atomen till de stora solsystemen.

Det har spekulerats om det finns liv på andra planeter, man har talat om flygande tefat m.m. Vi vet att Jesus blev sänd hit till vår lilla planet, jorden, för människornas skull här på denna planet. Att det skulle finnas människor på någon annan planet eller i något annat solsystem är inte förenligt med bibelordet.

Det skall bli nya himlar och en ny jord, står det, där rättfärdighet råder. Universum är ju oändlig, där finns ju inga väggar. Tanken svindlar inför dessa begrepp, ingen början, inget slut. I begynnelsen var Ordet står det, men när började det?

Det talas heller i stort inte om några väggar i universum. Det står däremot (i samband med den rike mannen och Lasarus) om dödsriken i Luk. 16:26: "och till allt detta kommer, att ett *stort svalg* är satt mellan oss och eder, för att de som vilja begiva sig över härifrån till eder icke skola kunna det, och för att ej

heller någon därifrån skall kunna komma över till oss". Man kan dock inte tänka sig att universum slutar någonstans, det är oändligt. — Man vet att det någonstans finns en himmel och någonstans ett helvete. Det finns människor som upplevt helvetet i sitt inre, men det finns många som upplevt himlen inom sig.

Jag kommer ihåg en ung flicka då jag var ung, hur hon på sin dödsbädd i 25-årsåldern fick uppleva himlens verklighet. Hon såg så mycket in i härligheten därovan att hon inte ville vända tillbaka till jorden. Hon gick lyckligt hem till Gud. För inte så långesedan gick en väninna i min ålder in i evigheten. Hon talade om för alla som hon samtalade med hur gränsöst lycklig hon var. De som såg henne de sista dagarna sade att hon såg fullständigt förklarad ut.

Ingen råder över sin livslängd

Ingen av oss vet hur många dagar vi har kvar här på jorden. Ett vet vi, att en dag blir den sista, man kan inte lägga en aln till sin livslängd står det. Sedan har man hela evigheten framför sig, det gäller då att vandra den rätta vägen. Vissheten om att det också finns ett evigt helvete, där masken aldrig dör, borde göra oss mera angelägna att vinna andra för Gud.

Jag har hört talas om dem som sett dödsbäddar där djävulen haft sin boplat, hur fruktansvärt detta varit, det har varit ett mörker utan like. Det är svårt att tänka sig i all evighet . . . men så säger Skriften. Genom outröttlig bön kan vi dock rädda många, eftersom det ligger en sådan kraft i bönen. Gud vill ju att alla skall bli frälsta. Låt oss då göra vad vi kan för att söka vinna andra för Gud.

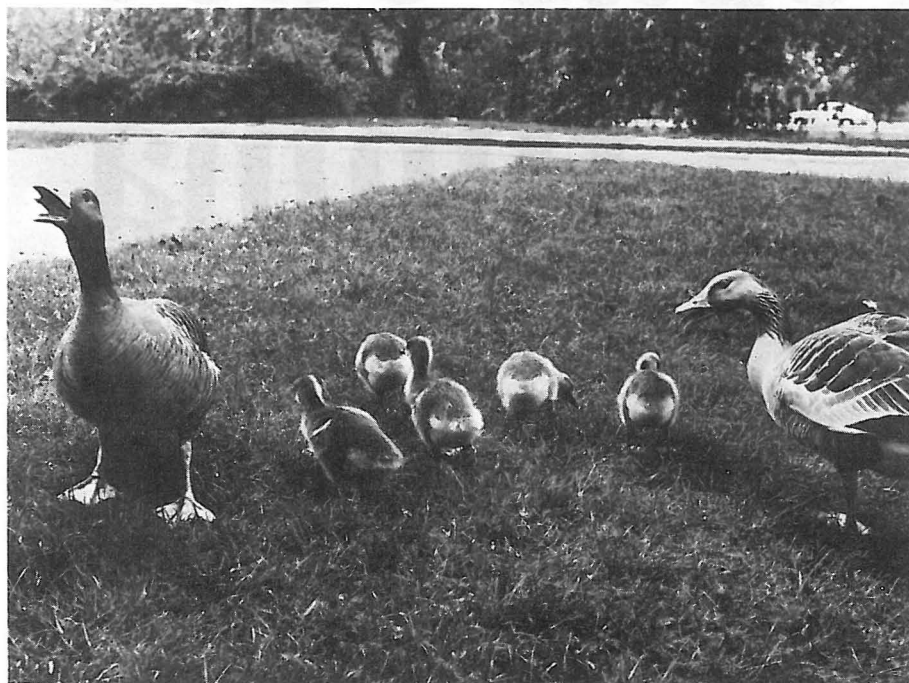
"Ty på sex dagar gjorde HERREN himmelen och jorden och havet och allt vad i dem är". (2 Mos. 20:11). Om man nu inriktar sig enbart på jorden och allt vad som är skapat där, på jorden, i havet och i luften, så måste man förstå vilken oerhörd fantasi (om man får uttrycka sig så) Gud har. Man kan ju se ett och annat som är bra i TV såsom djurfilmer o.dyl. Ser man då alla de olika varelserna i havet, fiskarna och andra djurarter i alla olika storlekar, fåglar och insekter i luften, för att inte tala om alla varelser på jorden, så får man konkreta fakta om med vilken minutiös noggrannhet Gud skapat allt levande. Den allra minsta insekt som man ser uppförstorad, har ju en utrustning som är rent fascinerande. Ser man en vattendroppe i ett mikroskop så sjuder det av liv i denna lilla vattendroppe. Ser man på hela växtligheten får man snart en inblick i Guds skapande makt. Den allra obetydligaste lilla blomman blir så ändligt skön i ett mikroskop. Den mänskliga hjärnan förmår inte fatta något av alla denna skapelse, mer när vi kommer till himlen skall vi tillfullo förstå.

Ensam över floden

Till sist vill jag citera ett par sångverser som är aktuella, en andlig vers och en profan. Sanningen i dessa verser kan ingen bestrida. "Du går ensam över floden" står det i den ena sången. Inte ens våra närmaste anhängare, våra bästa vänner, ingen kan gå med oss över floden, vi går ensamma. För oss som är frälsta är det skönt att veta att Jesus hämtar oss hem.

Den andra strofen ur en profan sångvers är också mycket sägande: "Du kan ingenting få med dig dit du går". Hur penningkära är inte många människor, en del är kanske gamla, kanske miljonärer, men ändå är de så aktsamma om sina pennningar. De lever för dagen och tänker inte på att en dag måste bli den sista för dem. Man är född hit till jorden för att leva en kortare eller längre tid för att sedan dö och dömas.

Må vi som Guds barn utropa med psalmisten i den 43:e psalmen: "Sänd ditt ljus och din sanning, må de leda mig, må de föra mig till ditt heliga berg och till dina boningar, så att jag får gå in till Guds altare till Gud, som är min glädje och fröjd och tacka dig på harpa Gud, min Gud.

Det var en tidig morgon på vägen mellan Korint och Aten. Den moderna trafikleden slingrar bitvis sig alldeles intill havet som skyttade genom dimmorna. Plötsligt revs dimmorna isär av den kraftiga morgonbrisen och några av öarna ute i Egeiska havet blev synliga. De liksom reste sig upp ur havet som från ingenstans och tecknade sig mot horisonten som ryggen på ett väldigt vilddjur. Detta helt vardagliga natursceneri blev i ett ögonblick en mäktig påminnelse om vad som just nu håller på att ske. En påminnelse om vad aposteln Johannes såg för närmare 2000 år sedan med avseende på det vi kallar den yttersta tiden. I en vision ser han ett väldigt vilddjur stiga upp ur havet redo för strid. En profetisk förutsägelse som skildrar slutkampen om världsherraväldet med direkt övernaturliga krafter. Ett vilddjur med total politisk och ekonomisk makt över den yttersta tidens människor. Denna fruktansvärda politiska verklighet är din och min morgondag, för just nu, ute i den frambrusande, europeiska kulturen förbereds folkhavet för det personifierade vildjurets framträdande. Europa och hela den övriga världen är mogen för en ny sorts ekonomiska och administrativa mirakler.

Romarrikets uppgång och fall

Johannes profetvision bekräftas till fullo av Daniel, en judisk profet som levde som fånge vid det babyloniska hovet. Alltså ytterligare några århundranden tidigare. Daniel ser i en liknande

vision en koncentrerad beskrivning av världsrikenas uppgång och fall från Babylon till romimperiet och där de olika rikena framträder i vilddjursskenader (Dan 7) med romarriket som det sista i raden. I Joh. Upp. 13 ser vi hur detta sista vilddjur, efter att ha varit sårat till döds, på ett mirakulöst sätt skall återuppstå för att på det gamla romarrikets territorium samla och leda Europas resurser. Med makt delegerad av satan själv!

Nutidens människor fingranskar, dissekerar och förkastar dessa båda profeters samstämmiga vittnesbörd om vår framtid. Men ära vare Gud, eller kanske rättare, ack o ve, de gudomliga direktiven går exakt i fullbordan: På det forna romarrikets grund samlar sig idag inför våra ögon de dominerande nationerna till en övervinnlig trust vars stormekanism sträcker sig runt hela jorden.

Europa åter i blickpunkten

Om vi nu går tio år tillbaka i tiden så ser vi att 1968 var ett politiskt mycket aktivt år. Europa och västvärlden böljade i de ideologiska vindkasterna: en ny generation ryckte fram och aktualiserade problem i nya världsdelar. Främst var det krigen i Sydostasien som lyftes fram för världssopinionen men även svälten och förtrycket i Latinamerika och Afrika blev samvetsfrågor för allt fler. Det var problem som får skrivas på imperialismens enorma

skuldkonto, problem som den etablerade kyrkan oftast blundat för och i värsta fall lierat sig med. Trots sin unika erfarenhet från 3:e världen höll sig kristenheten överhuvud taget förvånansvärt passiv. Något som man nu söker ta igen genom ett komplexfyllt engagemang i U-landsveckor och solidaritetsaktioner av olika slag. Och idag skallar de politiska fredsparollerna från kyrkorna.

Hela denna process påverkade naturligtvis människor och mångas världsbild förändrades under de heta åren i slutet av 60-talet. Ett uppvaknande för miljoner. Många politiska bedömare drar idag paralleller mellan åren -68 och -78; man menar att världens blickar denna gång kommer att koncentreras på Europa. Det hävdar alltså politiska bedömare och det är lika förvånansvärt sällsynt att en profetröst tränger igenom från kyrkor eller bönhus. Nu som för tio år sedan.

Se på Frankrike och Italien

Och mycket har hänt och kommer onekligen att hända i Europa den närmaste tiden. I korthet kan nämnas bl.a. de franska valen. Frankrike är ju den klassiska förespråkaren för ett oberoende Europa och i dagarna går man till val med härfin marginal mellan höger och vänster. Det som sker i Frankrike har stor betydelse för utvecklingen i vår världsdel. Italien ett annat dominerande land skakas i dag av inre motsättningar till den grad att det t.o.m. börjat gnissla

Europas ödestimma

Av Lars Olov Andersson

T.v. Colosseum, Rom.

i NATO-samarbetet. I Västtyskland ser vi något av den fullfjädrade ogenomträngliga byråkratin som snabbt växer fram. Ett system som bevisligen inte har utrymme för protester. Väst-europa blir förmodligen den kontinent som snabbast tar sig ur världsekonomin depression. Ett exempel är Englands snabba ekonomiska återhämtning.

Ett första europeiskt parlament

Men det mest iögonfallande i Väst-europa under 1978 blir säkerligen det första valet av ett europeiskt parlament (inom Gemensamma marknadens ram). Delegater skall väljas i mitten av -78 om nu inte något av medlemsländerna förhalar det hela.

I Östeuropa ser vi hur gamla och tongivande ledare som Tito och Bresnjev åldras. Det blir dags för tronskifte och därmed följande förändringar som återverkar på miljoner. Samtidigt ser vi hur USA drabbas av naturkatastrofer, arbetskonflikter och nyligen kunde börsmäklare över hela världen notera att dollarn nått sin lägsta nivå i historien.

Mycket kan ännu hända, pendeln i historien svänger men trenden är klar och ur det politiska skeende som för oss är välanrättade vardagsnyheter träder vilddjursmakten fram med det förenande Västeuropa som bas.

Europa — än en gång. Det åtråvärda bytet för fältherrar i alla tider och den självklara utgångspunkten för totalt världsherravälde.

Just nu i den frambrusande europeiska kulturen förbereds folkhavet för det personifierade "vilddjurets" framträdande. Med total politisk och ekonomisk makt skall han styra den yttersta tidens människor.

Inte sedan romarimperiet har någon lyckats samla och leda Europas resurser, men nu skall det ske med en expansionspolitik på en helt annan nivå än Napoleons eller Hitlers.

Nutidens människor fingranskar och förkastar profeternas samstämmiga vittnesbörd om vår framtid. Men de gudomliga direktiven går i exakt fullbordan . . .

Hans vapen ekonomi och administration

Ingen har sedan romimperiet lyckats samla och leda Europas resurser men nu skall det alltså ske och med en expansionspolitik på en helt annan nivå än Napoleons eller Hitlers. Så heter det också i Skriften om denne nye imperator och han skall vara olik de andra vilddjuren. Hans främsta vapen kommer att vara ekonomi och administration, inte svärdet, och hans namn skall vara förknippat med folkens messiaslängtan, nämligen antikrist. Finns det då något hopp för individen och tron i detta drama som i så hög grad berör oss som lever nu. Svaret måste bli att vårt hopp står till väckelsekristendomens förvaltare och arvtagare till den gudomliga uppenbarelsen som lyser och vägleder under denna synnerligen mörka stund på jorden.

Redan i Första Moseboken står det: "Kan jag väl dölja för Abraham vad jag tänker göra?" Det är Herren som talar i den versen (18:17). Vår Gud, vår skapare och återlösare. Herren, som även i denna dag har utvecklingen under total kontroll. Och i sina genomborrade händer omfattar allt! Samtalet med Abraham gällde Sodom, dess synd och stundande domskatastrof och vi kan se i följande verser hur alla inom katastrofområdet gick under. Alla utom de av Herren förvarnade.

Noa kallades under en annan mörk period i mänsklighetens historia till ett annorlunda byggnadsprojekt. Han byggde inget kulturellt mästerverk för att få skörda folkets ovationer. Han byggde en ark och blev kallad däre. Men det var en frälsande dårskap, liksom korset höjd över all mänsklig logik och estetik.

I Nya förbundet, efter Kristus, är det församlingen som kallas att förvalta och förmedla det enda sanna ljuset, den gudomliga uppenbarelsen i evangelium om Jesus. Varje bekännande kristen lever därmed under oerhört ansvar att informera och vägleda sin nästa "om vad som snart skall ske".

Antikrist skall ge bröd och trygghet

Vi vet att miljoner och åter miljoner världsmedborgare väntar på att få ge Antikrist sin tillbedjan i utbyte mot fred, bröd och ekonomisk trygghet. Och det faktum att byggsstenarna i systemet Antikrist så obemärkt placerats på plats bevisar vilken förförisk makt vi har emot oss och närmast chockade måste vi konstatera att mycket av den verksamhet som pågår i bönhus och kapell är rent antikristlig. Fältropet "Utanför lägret" har aldrig haft ett större berättigande. Och vi kan aldrig nog ofta upprepa den urkristna bönen Maranata Kom Herre! En bön för de som lever i

en tid då inga mänskliga lösningar återstår. Och om vi tänker efter en tid som är mycket lik den som var rådande vid Jesu första tillkommelse.

I den judiska nationen fanns innan Kristus en ganska hög medvetandenivå. Umgänget med de profetiska skrifterna där det ofta upprepats att Messias skulle komma hade skapat en latent, men kanske inte så ofta uttalad messiaslängtan. Den fanns där i folksjälen trots att profettrösterna hade tystnat, trots att tempeltjänsten förslappats och trots prästerskapets korruption. Situationen var mogen för ett gudomligt ingripande. Även ute i den hedniska folkvärlden var marken väl förberedd och Paulus hedningarnas apostel skriver: — När tiden var fullbordad sände Gud sin son i världen . . .

Den grekiska filosofin hade genomsyrt folksjälen och fostrat fram ett mer självständigt, idealistiskt tänkande. Och den första romkejsaren hade skickligt administrerat och organiserat de anonyma massorna. Jesus kom alltså under den första kejsarens framträdande "när hela världen skulle skattskrivas. . .!"

Ett tecken på väggen

När Jesus kommer för andra gången skall en ny romimperator vara i antågande för att med de samlade mänskliga resurserna slå sina järnarmar kring hög och låg, rik och fattig, europe och asiat. Hela världen skall på nytt "skattskrivas". I det systemet finns inget utrymme för väckelsekristendomen lika litet som det fanns utrymme för Jesus från Nasaret i Romarriket. Och några ungdomars hopplösa och desperata protest mot byråkratin i Västeuropa är ett tecken på väggen i vår kultur.

Jesus dömdes till döden 33 år gammal men rättegången var inte slut i och med Pontius Pilatus. Den fortsatte och fortsätter genom skaror av kristna martyrer inför domarskranken som ett bevis på det absolut oförenliga i tiden: tron och otron, ljus och mörker. Och när inga mänskliga medel längre räcker till är det åter tid för ett gudomligt ingripande. Den urkristna Maranata-bönen besvaras och alla levande kristna evakueras från jorden. Den underjordiska kyrkan blir den överjordiska.

Just detta Maranata-rop bär i sig en protest och en proklamation som är ett arv ifrån urkristendomen. Ett eko från den första konfrontationen mellan "dessa besynnerliga kristna" och världstaten. Och i all sin anspråkslöshet har maranatafolket varit med och fullföljt denna konfrontation. Det har med åren blivit ganska mycket oväsen när de i Herren frigjorda individerna kolliderat med svensk byråkrati, kyrklighet och maktfullkomlighet. På något vis har det

vänd!

forts. från föreg. sida

varit som en test på svensk botten men frågan är om det inte är dags att striden förs ut på internationellt vatten. Maranatafolket har här stort ansvar genom sina erfarenheter i en unik kamp.

Påståendet kan verka alltför djärvt och för att överhuvud våga fortsätta måste vi låna några paralleller från urkristendomen där vi ser det närmast hisnande spänningsförhållandet mellan oändligheten och enkelheten.

Gudasonen får vi söka i ett stall och Paulus "kristendomens främste tänkare" finner vi i en tältmakarverkstad i kult- och sjöstaden Korint. Tiden för den första församlingens grundläggande har f.ö. många likheter med vår där en

ström av nya filosofier och frihetsparoller dagligen strömmade emot människorna men där också korsets kraft visade sin oerhörda styrka. Men i romarriket fanns det oftast endast en fängelsecell över för aposteln Paulus.

Nej väckelse- och uppenbarelsekristendomen behöver inget långods eller krams från denna världen. Den är kallad att framträda i all sin nakenhet och realism för att därigenom vara världen till dom. Denna enkelhet hjälper oss också att hitta rätt i valet mellan församling och Kyrka.

Miljoner väntar på att få ge Antikrist sin hyllning men i dag har vi chansen att hinna först med evangelium. Evangelium framburet av kristna som inte backar när reaktionen från världen kommer.

Vi ser hur Herren själv i Apg. 23:11 säger till Paulus att så som han vittnat i Jerusalem så skulle han även få vittna om sin frälsare i världsstaden Rom. Och verksamheten i Jerusalem ser vi i bibeln vara kantad av hat, lynchstämning, rättegångar och försvarstal. Sådan var den verksamhet Kristus bekände sig till. Kampen för evangelium går vidare och Herren vill samla väckelsefolket ur alla sammanhang till den sista striden. Och slutligen när vi nästa gång ber skördens Herre att sända ut arbetare, låt oss då tänka på att arabvärlden samt Europa i synnerhet Östeuropa är moget för en insats. Vi har sett att även i den del av världen vi just nu befinner oss håller Herren på att förbereda en brudförsamling som kämpar och beder och väntar på Hans tillkommelse.

Midnattsropet

VÄCKELSEKRISTEN FRONT

Utkommer var tredje vecka.

Ansvarig utgivare: Arne Imsen.

I redaktionen: Lars O Andersson, Gustaf Jilker, Stina Fridolfsson, Per-Arne Imsen. Prenumerationspriset är: Helår 45:—, Halvår 23:—, Kvartal 12:—, Lösnummer 3:—. Till Finland, Norge och Danmark är priset detsamma som i Sverige.

Tidningen tillämpar "rullande abonnemang". D.v.s. pren. gäller tills uppsägning sker.

Meddelande om adressändring måste göras senast tre veckor innan den skall träda i kraft och kan ske genom skriftligt meddelande till tidningens exp. eller på postens adressförändringsblankett.

Redaktionen tar med tacksamhet emot bidrag: vittnesbörd, rapporter om Guds verk etc.

MIDNATTSROPET

Box 344, 101 24 Stockholm
Tel. 08/23 52 30

Postgiro: 57 16 20 -4

MARANATAFÖRSAMLINGEN

Box 344, 101 24 Stockholm
Tel. 08/23 52 30

Postgiro: 44 10 05 -6

GAMLA BRO, servering

PILGRIMSBODEN

PILGRIMSHEM, Gästrum

KLARA TONER, bok- och musikaffär

Gamla Brogatan 27, Stockholm

Postadress: Box 344

101 24 Stockholm

Tel. (växel) 08/23 52 30

Ett ord på vägen...

Tel. 08/21 55 87

(automatisk tele-svarare)

Tryck: Welins Tryckeri Eft. AB
Örebro 1978.

Kassett-NYTT från MRM

Tidstecknen och Profetian

ARNE IMSEN undervisar.

Inspelat under Bibeldagarna i Stockholm

31 jan—5 febr. 1978.

Sänd mig de nedan förprickade kassettbanden à 18:— pr st.

..... st KB 80131	tisd	31 jan	19.30	
..... st KB 80201a	onsd	1 febr	12.00	
..... st KB 80201b	onsd	1 febr	19.30	
..... st KB 80202	torsd	2 febr	19.30	
..... st KB 80203a	fred	3 febr	12.00	
..... st KB 80203b	fred	3 febr	19.30	(2 band)
..... st KB 802 04a	lörd	4 febr	15.00	
..... st KB 80204b	lörd	4 febr	19.30	
..... st KB 80205	sönd	5 febr	11.00	
(Mån kass Mars -78)				

Orderadress: **MRM** Järntorgsg 7, 703 61 Örebro
019/12 24 24

☐

Sänd mig alla tio banden i en praktisk plastlåda. Pris kr 150:—

Namn

Bostad

Postnr

Postadress

Tel

PILGRIMSHEM

storfamiljens gästhem i Stockholms city.

BO TRIVSAMT
i nyrenoverade rum

ÄT GOTT
från storfamiljens kök
DAGENS RÄTT 12:75
Kaffeservering

Dubbelrum 80:— • Enkelrum 60:— • Flerbäddsrums 35:—/bädd

RÖK-, ALKOHOL- och DROGFRITT

Adress: Gamla Brogatan 27, Stockholm • Ring för beställning 08/23 52 30

forts. fr. sid. 5

ATT GRÄVA NER . . .

utbildar oss för att kunna förverkliga oss själva genom dem. "Gud kan väl inte begära mer än han gett". Innerst inne vet vi att det inte stämmer med våra kalkyler. Gud begär något annat än en människa kan begära. Men vi styrs av fruktan, och hoppas på Guds nåd och kärlek i en förvanskad tappning som inte har med Gud att göra.

Gud har inte kallat oss till att göra så gott vi kan. Han har kallat oss att leva i ständig beroendeställning till honom, och att göra det omöjliga!

Förr tyckte jag Gud var orättvis. Nu förstår jag att detta handlar om rättfärdigheten som kommer från Gud. I Romarbrevet talar Paulus om dem som inte förstår rättfärdigheten från Gud, utan söker att komma åstad en sin egen rättfärdighet. De som icke givit sig under rättfärdigheten från Gud.

O, om vi alla ville förstå, att allt vi försöker åstadkomma med vårt eget engagemang bara blir död och förbannelse! O, om vi ville ödmjuka oss till att förstå rättfärdigheten från Gud!

Tänk, så många pund som du skulle vinnas för vår Herre! Och hur snart då dagen skulle komma, då vi fick höra: "Rätt så, du gode och trogne tjänare! När du var satt över det som ringa är, var du trogen, jag skall sätta dig över mycket. Gå in i din herres glädje!"

Kassett-NYTT från **MRM**

HÖGA VISAN Sångernas sång

JAN-EGIL HAFSAHL undervisar.
Inspelat under Bibeldagarna i Örebro
15–18 febr. 1978.

Sänd mig nedanstående kassettband à 18:— kr pr st

..... st KB 80215	onsd	15 febr	19.30
..... st KB 80216a	torsd	16 febr	12.00
..... st KB 80216b	torsd	16 febr	19.30
..... st KB 80217a	fred	17 febr	12.00
..... st KB 80217b	fred	17 febr	19.30
..... st KB 80218	lörd	18 febr	19.30

Namn: _____

Bostad: _____

Postnr: _____ Postadr: _____

Tel _____ / _____

Orderadress: **MRM** Järntorgsg 7, 703 61 Örebro
019/12 24 24

PROV- prenumerera på Midnattsropet

- till Dej själv
- till någon annan

5 nummer för en tia

(Ordinarie pris 15:— kr.)

Klipp ur Midnattsropet:

...människan. Gud tar ju inte sin Ande bort ifrån jorden, utan människan kommer att få bönesvar med tecken och under samtidigt som hon förbannar. Hon kommer då att befinna sig i den ställningen, att hon accepterar Jesus som sin Frälsare men inte som sin Herre. Hon blir kluven och kommer att visa upp många ansikten.

— Civilisationen kommer att sluka den andevåg som kommer. Det kommer att prägla samhället, politiken, fackföreningsrörelsen och skolorna. Nu är nämligen tiden inne för den stora jämlikhetsvägen. Då kommer fackföreningsmötena att se ut som väckelsemöten, och det kommer att inträffa helbrägdagörelser även i facket.

Arne Imsen, MR 4/74

Litanifloden

Jag påstår: Israel kommer att "erövrar" södra Libanon upp till Litanifloden. Det finns flera orsaker att jag säger så. Det första skälet är att Israel vill ha en säker gräns norrut, för sina

Gunno Andersson, MR 15-16/77

Amerikas betydelse skall undan för undan reduceras. Det är nämligen Europas Förenta Stater, länderna kring Medelhavet, som skall ha huvudrollen i den sista konflikten, och det är denna federation, som skall föda fram Antikrist. Hit hör England, Belgien, Frankrike, Spanien, Portugal, Schweiz, Italien, Jugoslavien, Bulgarien, Grekland, Turkiet. Så småningom också Egypten.

Arne Imsen, MR 23-24/73

KRIG • FRED TERRORISM MILJÖFÖRSTÖRING

Vad händer i världen
och i Sverige?

Vad är det som sker
i det som synes ske?

Vad säger bibelns
profetior?

Nu behövs profetrösten Midnattsropet.

EGEN:

- ☐ Jag vill provprenumerera på tidningen Midnattsropet 5 nr framåt. för 10:— kr.
☐ Jag bifogar 10:— kr ☐ Sänd inbetaln.kort

Namn: _____

Bostad: _____

Postnr/postadr: _____

Tel: _____ / _____

GÅVA:

- ☐ Jag vill provprenumerera till:

Namn: _____

Bostad: _____

Postnr/adr: _____

Tel: _____ / _____

Debetera mig: Namn: _____ Bostad: _____ Postnr/adr: _____

Orderadress: MIDNATTSROPET, Box 344, 101 24 Stockholm. Tel. 08/235 230